

— Ако той пожелава Бог да изпълни желанията ти, то тогава не бива да дава съвети, които не отговарят на волята ти! — отново се изсмя севастократорът.

Царят мълчеше. Той погледна няколко пъти архимандрит Йоаким и въздъхна. Най-сетне каза:

— Василий държи на своето. Каза и не се отрече от думата си. Логотет Григорий се изправи. С цялата си внушителна осанка.

— Какво ще правим тогава? Нима Търнов ще стои без архиепископ?

— А от друга страна ние не можем да се подчиним на никейския патриарх, след като сме били почти независими при патата... — каза Александър.

И двамата впериха очи в самодържеца. Той щеше да реши.

Товага Асен изрече думите, които отдавна се очакваха от всички:

— Да се свика в Търнов събор на всички наши митрополити, епископи и висши архиереи. Те ще изберат нов архиепископ за Търновград... И те ще го ръкоположат...

— Но това значи обявяване на българската църква за автокефална! — извика радостно Александър.

— Това беше моето най-скъпо желание... — отговори самодържецът.

9.

Ден и нощ се нижеха войските край брега на Истрия. Из цялата венгерска пуста се събираха бранници, за да заминат против земите на българския цар. В тяхна помощ бяха отишли и трансилванските сикули, с вождя си Богомир, син на граф Зубислава.

В двореца на Пеща кралица Иоланта се молеше на колене пред мъжа си, вкопчила ръце една в друга, със зачервени от плач клепачи:

— Не нападай земята на дъщеря си. Не всявай раздор между Анна и съпруга ѝ.

Дълбоко замислен, крал Андрея се разхождаше нагоре-надолу из здрачната обширна зала.